

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, IANA

De vânzare: Mariana, 15 ani / Iana Matei; trad.: Vasile Savin.

– București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-092-6

I. Savin, Vasile (trad.)

821.135.1(94)-31

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

IANA MATEI
À vendre, Mariana 15 ans
Copyright © Oh! Editions, Franța, 2010
© Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-092-6

IONELA

- Alo, Ionela!¹
– Da?
– Iana Matei la telefon. Peppi ți-a spus că am să-ți telefonez, da? Ți-a explicat cine sunt?
– Da, da, mi-a spus.
– Poți vorbi? Nu te urmărește cineva?
– E-n regulă, am rămas liberă un moment.
– Peppi mi-a zis că ai nevoie de ajutorul meu. Așa-i?
– Nu știu...
– Ți-e frică?
– Da.
– Ai încredere în mine?
– Da, cred că da.
– OK, am să te scot de acolo.

Ionela are 15 ani și este sclavă sexuală. E cam tot ce știu despre ea, dar îmi este de ajuns: trebuie să o salvez pe fata asta. Un avocat m-a alertat în dimineața aceasta. La telefon, el mi-a spus că venea din partea unei doamne din Spania, o anume Peppi, îngrijorată de soarta unei adolescente românce răpită de traficanți. Din informațiile sale, Ionela se află în mâinile unei

¹ Prenumele au fost schimbate. (n.a.)

familii de țigani formată din mamă, doi băieți și o fată. La început, dacă am înțeles bine, proxeneta asta, destul de în vârstă, i-a propus Ionelei, ai cărei părinți se certau întruna, să locuiască la ea. A pus-o să lucreze cot la cot cu ea, la piață. După trei luni de zile, babornița i-a zis:

– Casa și masa nu-s pe gratis. M-ai costat deja o grămadă de bani, a venit vremea să-ți plătești datoria. Băieții mei ți-au găsit de lucru în Turcia. Măine pleci acolo.

În Turcia, Ionela a fost bătută și amenințată cu moartea. Ea s-a supus și a făcut ceea ce i se cerea: să se culce cu necunoscuți. În urma unei descinderi a poliției pe strada unde făcea trotuarul, a fost trimisă în România, unde, la coborârea din avion, a fost luată de proxenetă și expediată în Spania. De îndată ce a ajuns acolo, Ionela a încercat să se sinucidă înghițind somnifere cumpărate dintr-o farmacie. Și-a reluat munca trei zile mai târziu. Când s-a îndopat a treia oară cu medicamente, era atât de amețită încât traficanțul, unul dintre cei doi fii ai Babușkăi, nu a putut să o trimită în stradă. Așa că Ionela a rămas închisă în camera unui hotel jegos unde peștele i-a trimis totuși câțiva clienți. Unuia dintre aceștia, spaniol, i s-a părut că este prea tânără.

– Câți ani ai?

– Cincisprezece.

Dacă nu ar fi fost sub influența medicamentelor, probabil că nu ar fi avut niciodată curajul să spună adevărul. Bărbatul, extrem de șocat, a bombardat-o cu întrebări. Ionela a ajuns să-i împărtășească întreaga poveste. Imediat ce a ajuns acasă, clientul i-a povestit totul mamei sale. Închipuiți-vă că pentru amândoi era un lucru cât se poate de limpede: trebuia să o scoată pe copilă din ghearele acestor scursori. A doua zi, clientul s-a întors la hotel unde a negociat o nouă repriză cu Ionela. Ajuns în cameră, a luat-o pur și simplu cu el și a urcat-o într-un autocar

spre România, dându-i câțiva euro ca bani de buzunar. I-a promis chiar că îi va trimite bani în mod regulat prin mandat poștal. Revenită în țară, Ionela s-a refugiat la mătușa ei, unde bătrâna țigancă a găsit-o imediat. Era un lucru previzibil: un traficant știe totul despre victimele sale, fiindcă este singurul mod de a face presiuni asupra lor. Traficanții au prins-o pe Ionela în fața casei mătușii sale și au urcat-o în mașină. Mătușa a încercat să-i oprească, dar Babușka știa cum să pună problema:

– Îți dau un sfat: nu chema poliția. Dacă ne faci probleme, o să-ți luăm fata în locul ăsteia.

Fata ei avea treisprezece ani. Mătușa n-a scos o vorbă. Traficanții au dus-o pe Ionela la Călărași, aproape de frontiera bulgară, nu departe de coasta Mării Negre. Din fericire, Peppi, mama clientului spaniol, s-a ținut de cuvânt. O contactase deja pe Ionela ca să-i trimită mandatul. „Prelucrată“ de traficanti, adolescenta i-a informat, care au lăsat-o să o sune pe binefăcătoare spre a cădea de acord asupra unei date pentru primirea sumei. Pentru asemenea oameni, banii sunt întotdeauna buni de luat. Asta a fost greșeala lor. Ionela a profitat de ocazie ca să o prevină pe Peppi de cele ce i s-au întâmplat. Aceasta, neputincioasă, s-a adresat unui avocat ca să găsească în România pe cineva care să o salveze pe Ionela. Respectivul avocat a dat câteva telefoane și cineva i-a spus despre mine, despre centrul meu de primire și de activitatea pe care o depun în favoarea victimelor traficului de persoane.

Trebuia acționat de urgență: la ultimul mandat trimis de Peppi, Ionela i-a spus că Babușka avea de gând să o trimită în Turcia. Dar Ionela se afla deja în baza de date a poliției turcești, de aceea traficanții au „căsătorit-o“ cu un tip, în schimbul a 100 de euro, pentru a-i schimba numele de familie. Era nevoie de o acțiune rapidă: în câteva zile urma să treacă frontiera...

La telefon, o simt pe Ionela pierdută, ezitând.

– Ionela, am să vin să te iau.

– Nu se poate! Or să mă omoare! Mi-au zis că dacă voi mai încerca să scap, or să mă lege de o mașină și or să mă târască până crăp...

– Nu-ți vor face nimic, doar încercă să te sperie.

– Nu, or s-o facă! Când au venit să mă ia de la mătușa, Ramon m-a lovit cu pumnii. M-au slujit, ca să mă pedepsească. Le-am spus că voi merge la poliție, iar Babușka a râs zicând că poliștii îi erau prieteni!

Nu am cum să verific veridicitatea celor spuse de ea. Nu are nici o importanță. În sinea mea, sunt convinsă că fata este în pericol. Restul ține de detalii.

– Ionela, vom găsi un mijloc. E vreun moment când te lasă singură?

– Nu. Stau toată ziua încuiată în cameră.

– Gândește-te bine: nu te lasă niciodată să ieși?

– Nu, vă spun, nu vor nici măcar să lucrez în stradă. Se tem să nu fug din nou. Singura dată când ies, este atunci când merg la poștă să încasez banii trimiși de Peppi.

– Atunci ești singură?

– Babușka și cu Ramon mă așteaptă afară. Nu mă slăbesc nici o clipă.

– Dar intri singură?

– Da, numai că Peppi mi-a trimis bani acum câteva zile. Nu știu când va fi următorul mandat.

– Nu are nici o importanță: nu au de unde să știe. Ascultă, le vei spune că te-a sunat Peppi, că ți-a trimis bani și că trebuie să mergi să-i iei. Mă suni să-mi spui când te duci.

– Și pe urmă?

– Am să te aștept în fața poștei. Ai să vezi un Audi vechi roșu metalizat parcat în față, cu o doamnă blondă la volan: eu sunt asta. Portiera din spate va fi deschisă. Când te vor aduce, vei

intra în clădire și vei ieși imediat. Trebuie să-i luăm prin surprindere. Or să creadă că ai treabă vreo zece minute, ca să semnezi de primire. Or să-și aprindă cu siguranță o țigară, așteptând. Nimeni nu se va aștepta să ieși atât de repede. Ajunsă afară, te arunci pe bancheta din spate a mașinii mele. Motorul va fi pornit și vom demara în câteva secunde.

– Bine...

– Totul va fi în regulă, Ionela.

– De acord...

Închid telefonul oarecum puțin neliniștită. Dar dacă traficanții vor bănuși ceva? Asta e, nu am de ales, trebuie să încercăm... Ionela mă sună a doua zi.

– E-n regulă, merg să ridic banii mâine după-amiază.

– Am să fiu acolo. La care oficiu poștal?

– Cel din centru.

– Foarte bine, am să-l găsec. Nu uita: un Audi roșu, o doamnă blondă, sari în mașină.

– OK.

Eu locuiesc în Pitești, un oraș industrial aflat la poalele Carpaților. Călărașiul, unde merg să o iau pe Ionela, se găsește undeva în apropierea Mării Negre, la patru-cinci ore de mers, ca atare trebuie să plec devreme, cu atât mai mult cu cât nu am habar la ce oră va apărea Ionela. Mi-aș fi putut lua greoaia Dacie, mai confortabilă pentru traseele mai lungi, însă bătrânul Audi este mai nervos, mai rapid, lucru care s-ar putea dovedi util dacă ne urmărește cineva.

Este aproape ora douăsprezece când ajung în centrul orașului Călărași. Nedescurcându-mă cu harta, am întrebat un trecător unde se află oficiul poștal. Într-un final, am ajuns. Trag mașina lângă trotuar, la câțiva metri de intrare. Gata... Acum rămâne să aștept... sperând că traficanții nu își vor schimba planurile!

După vreo trei ore și jumătate, Ionela tot nu apare. Nu m-am mișcat de pe scaun de teamă să nu ratez sosirea ei. N-am mâncat nimic de dimineață, iar stomacul îmi chiorăie, dar, oricum, n-aș putea înghiți nimic. Așteptarea aceasta este insuportabilă. Mă gândesc la ce-i mai rău: să fi descoperit baba ceva? Ionela, terorizată, a mărturisit că nu era vorba de nici un virament? Cu noduri în gât, continui să observ atentă persoane care intră și ies din oficiu. Brusc, o văd: o fetiță palidă, cu părul tuns, îmbrăcată cu blugi și un bluzon minuscul, coborând dintr-un taxi care trage chiar în fața mea. Nu sunt sigură... Tunsoarea aiurea... Ba da, cu siguranță ea e. Aruncă o privire spre mașina mea și se îndreaptă spre intrarea clădirii. Pe scaunul din față al mașinii, văd o țigancă bătrână vorbind cu șoferul de taxi. Cu mintea ca un automat, pornesc mașina și dau ușor înapoi ca să pot ieși dintr-odată. Fără să scap taxiul din ochi, apuc mânerul de la ușa din spate ca să o deschid. Sunt gata. Gata! Ionela iese din clădire și în trei secunde se aruncă pe bancheta din spate. Încă nu s-a ridicat când am și pornit ca din pușcă. Mi-e greu să știu dacă Babușka a văzut ceva, dar în clipa în care depășesc taxiul, îl văd în oglinda retrovizoare pe șofer că îi spune ceva, arătând cu degetul spre Audi. Au înțeles... Cu piciorul apăsat la maximum pe pedala de accelerație, iau viteză. În spate, taxiul a demarat și el scrâșnind.

– Ionela, încotro o luăm? La dreapta? La stânga?

Nu cunosc orașul. Patru ore cât am așteptat în mașină, nici nu mi-a trecut prin minte să mă gândesc la traseu... Ce proastă sunt! În oglinda retrovizoare, o văd pe Ionela înnebunită de frică, temându-se să se ridice și încercând să-și dea seama pe unde suntem aruncând priviri scurte pe geam.

– Pe acolo!

Ghemuită pe banchetă, adolescenta îmi arată cu mâna direcția pe care trebuie să o iau. Fac cum spune ea. Taxiul e în coada mea. Babeta îmi arată pumnul.

– Și acum, pe unde o iau?

– La stânga!

În momentul în care îmi răspunde, arată cu mâna spre dreapta.

– Ionela, nu mai știi care îți este dreapta și care stânga?

– Ba da... Nu... Pe acolo!

Izbucnim într-un răs nervos. Ionela este panicată total. Sunt sigură că dacă o întreb cum o cheamă îmi va răspunde „Petru“! De bine, de rău, îi urmez indicațiile pe care mi le dă în dezordine. Trag de volan, fac slalom, trec pe roșu... În oglinda retrovizoare, urmăritorii au rămas mult în urmă. Nu-mi pare rău că am luat Audi-ul... După cinci minute lungi cât o zi de post, Ionela riscă să se uite înapoi.

– Nu-i mai văd, răsuflă ea, fără a-i veni a crede.

Așa e: ne-au pierdut urma. Totuși, nu încetinesc. Traficanții ar putea să transmită semnalmente mașinii mele unui complice. Pândind, vreau să mă asigur că nici un alt vehicul nu ne urmărește. În sfârșit, la ieșirea din oraș, înțeleg că suntem salvate. Mențin viteza, ca să ne îndepărtăm cât mai mult, dar îi zâmbesc pasagerei mele înfricoșate. O bucată de timp nu ne spunem nimic. Încet, încet începem să respirăm normal. Brusc, sună telefonul Ionelei. Când deschide, cineva urlă în receptor atât de tare încât aud:

– Dă-mi-o pe curva aia blondă!

Tremurând și mânioasă, Ionela îmi întinde telefonul mobil. Glasul brutal al unui bărbat îmi țipă în urechi:

– Ad-o imediat sau or să te mănânce șobolanii!

– Du-te dracului!

– N-ar fi trebuit să ne iei fata, habar n-ai cine suntem!

Abia îmi stăpânesc râsul: tipul crede clar că are de-a face cu un traficant concurent. De parcă i-aș fi furat muncitorii!

– Curva dra...

Prea mult. Închid și arunc telefonul jos. Ce rost are să-i aud bătărăniile. Imediat mă grăbesc să o asigur pe micuța mea protejată.

– Stai liniștită. Ești în siguranță. Nu ne pot face nimic.

– Da... le-am tras-o, nu?

Glasul fetei este puțin crispat. O simt totuși surescitată din cauza situației. Nu știe nimic despre mine, însă pentru prima dată se simte în poziție de forță. Drumul e lung și profităm ca să ne cunoaștem. Îi vorbesc de centrul meu de primire pentru victimele traficului de persoane, îi propun să intre în programul meu de reinsertie. Acceptă, entuziasmată. Dar și foarte seducătoare... Grijă aceasta de a-mi face pe plac nu mă uimește. Ea vine dintr-un mediu violent. Săptămâni întregi s-a prefăcut pentru a supraviețui. Acum trebuie să învețe să aibă încredere în mine... Mai avem de mers o oră până la Pitești când telefonul Ionelei, aruncat, sună din nou. De data aceasta răspund eu, pregătită să mai trântesc o serie de înjurături. Contrar așteptărilor, glasul este mai hotărât.

– Alo, sunt un sergent de poliție. Am primit o plângere privind răpirea unei persoane minore. Vă somez să aduceți fata imediat înapoi.

Alta acum... Traficanții au avut îndrăzneala să meargă la polițai! Iarși niște corupți? N-am cum să știu, însă ordinul reprezentantului legii mă scoate din sărite. Explodez:

– Bă, nenorocitul! Minora pe care chipurile am răpit-o este exploatată sexual ca prostituată! De ce-i aperi pe indivizii ăia? Măcar ți-au spus că au constrâns-o să se căsătorească cu un necunoscut?

– Habar n-am despre ce vorbiți. Tot ce știu este că am o plângere de răpire.

– Zi-mi cum te cheamă, sergent.

– ...

– Alo?

S-a întrerupt. E clar că polițaiul a preferat să-mi închidă telefonul în nas. Și-a dat desigur seama că povestea era serioasă. Ionela.

Instinctiv, se uită în spate, gest pe care l-a făcut de vreo sută de ori de când am părăsit Călărașiul. Îmi dau seama că va trece mult timp înainte de a merge pe stradă fără să se uite îndărăt...

– Ia spune, ți-e foame?

– Da.

– OK, o să ne oprim să mâncăm ceva.

S-a lăsat noaptea. N-am mâncat amândouă nimic toată ziua. Mai avem vreo douăzeci de minute până ajungem la centrul de primire și vreau să-i descriu pe scurt, în linii mari, programul înainte de a o prezenta celorlalte fete. În restaurantul de la marginea șoselei, Ionela se repede asupra mâncării. Satisfăcută, dar obosită, vrea să ajungă cât mai repede. Pentru ea, acest centru de primire înseamnă șansa de a-și schimba viața.